

Хто такі Курди.

Курдська робітничча партія

У Туреччині вони вороги держави. На півночі Сирії - важливі партнери у боротьбі проти "Ісламської держави".

Курди - народ, який упродовж усієї своєї історії зазнавав переслідувань.

Був розділений між чотирма країнами

Близького й Середнього Сходу:

Туреччиною (13—18 млн чол.), Іраком (6,5 млн чол.), Іраном (6—8 млн чол) та Сирією (близько 1,7—2,2 млн чол.)

У них немає ні власної держави, ні спільної політичної організації. Курди - етнічна група, до якої належать від 30 мільйонів до 40 мільйонів осіб. Вони проживають на території Іраку, Ірану, Сирії та Туреччини. Від початку боротьби проти радикального угруповання "Ісламська держава" (ІД), курди відіграють у міжнародних відносинах дедалі важливішу роль - і не лише через їхні військові перемоги у північній Сирії. На перший план також знову вийшло їхнє прагнення автономії.

На початок ХХІ століття курди залишаються найбільшим з народів без власної державності (близько 30-ти мільйонів чоловік). Севрська мирна угода між Туреччиною та Антантою (1920) передбачала створення незалежного Курдистану. Однак ця угода так і не набрала чинності й була анульована після підписання Лозаннської угоди (1923). У 1920—1930-ті роки курди кілька разів безуспішно повставали проти турецької влади.

У 1961 році почалось курдське повстання в Іраку, що з перервами тривало кілька десятиліть. Зростання курдського націоналізму призвело до виникнення у 1978 році Курдської робітничої партії (КРП) — військово-політичної організації марксистського спрямування, що ставила собі на меті суверенну державу курдів у Туреччині. У той самий час турецьких курдів переслідували: використання курдської мови було заборонено, а сама курдська національність не визнавалась

15 серпня 1984 року КРП почала партизанську війну у південно-східних провінціях Туреччини. Для боротьби з партизанами було залучено регулярну турецьку армію, у 1987 році у цьому регіоні введено надзвичайний стан. КРП також розгорнула терористичну кампанію, організовуючи вибухи у турецьких містах та напади на громадян Туреччини в інших країнах. Основні курдські бази розташовувались на півночі Іраку. За угодою між урядами двох країн, турецькі сили безпеки мали право вторгтись на територію Іраку, переслідуючи партизанські загони [1]. Упродовж 1990-их років Туреччина провела цілу низку воєнних операцій в Іраку (найбільші у 1995 і 1997 роках).

Найбільшим успіхом Туреччини у боротьбі проти КРП стало захоплення турецькими спецслужбами лідера цієї організації Абдулли Оджалана у Кенії (лютий 1999 року). З цього моменту партизанська боротьба КРП пішла на спад. На початку 2000-их бойові дії на південному сході Туреччини практично припинились, однак у 2005—2006 роках партизани знову активізувались. Як і раніше, вони діяли з баз на півночі Іраку. У лютому 2008 року турецька армія провела найбільшу операцію проти цих баз за останнє десятиліття.

До 2008 року число загиблих у бойових діях оцінюється приблизно у 40 тисяч чоловік.

Прапор РПК, який використовують з 2005 року

Проблема набуття курдським народом національної незалежності і власної державності відноситься до числа найбільш гострих і складних. Будучи одним з основних факторів нестабільності на Близькому і Середньому Сході курдський рух має значний вплив на внутрішньополітичну ситуацію в цьому регіоні.

На сьогодні, курди є одним із найчисельніших етносів світу – понад 30 млн., який позбавлений права на самовизначення й державний суверенітет. У цьому контексті національно-визвольний рух курдів набув значення фактору, який дозволяє впливати не тільки на політичне життя держав західної Азії, де проживають курди, але й на динаміку міжнародних відносин в регіоні Близького й Середнього Сходу загалом.

Презентацію підготувала
студентка 1 Драматичного
курсу

...

Тараненко Ангеліна